

LOUIS BOBÉ

Da vort „Samfunds“ tidligere mangeaarige Formand og senere Æresmedlem, kgl. Ordenshistoriograf, Dr. phil. Louis Bobé afgik ved Døden den 28. Juli 1951 i den høje Alder af over 84 Aar, mistede dansk personalhistorisk Forskning sin ypperste Repræsentant. Louis Bobé var den fødte Personalhistoriker, og hvor vidt hans Interesser og Arbejde end spændte, var Kærnen deri dog altid det enkelte Menneskes og den enkelte Slægts Betydning i den historiske Sammenhæng.

I et stemningsrigt lille Skrift „Um St. Petri vor fünzig Jahren“ (1929) har Louis Bobé selv skildret, hvorledes han allerede i sin Barndom og tidlige Ungdom elskede at færdes i det minderige Kvarter omkring St. Petri Kirke, at tyde Gravskrifterne i Urtegaarden, at drømme om de henfarne Slægter. I dette historiske Instinkt, i denne pietetsfulde Medleven med de Skikkelser, der en Gang havde været og virket, ligger Kimen til hans senere Livsværk. Hvad han som ung

anede og drømte, skulde han siden faa Lykke til at virkeliggøre i et Forfatterskab, lige saa omfattende som mangesidigt og egenartet. Helst færdedes han i det 18. Aarhundredes elegante Saloner i Selskab med skønne Damer, aandrige Litterater og bestjernede Stormænd, og som faa har han ejet Evnen til at gøre sig samtidig med den galante og følsomme Tidsalder, hvis Livsstil kan forekomme senere Slægter saa fjern. Selv udgaet fra gamle Vandreslægter saa han det især som sin Opgave at belyse Samspillet mellem hjemligt og fremmed, atter at knytte de Traade, der i en svunden Guldalder forbandt Danmark med Europas Kultur, fortrinsvis i dens fransk-tyske Udformning.

At opregne Louis Bobés mangfoldige litterære Arbejder skal ikke forsøges her, og det saa meget mindre, som vort Tidsskrift ved hans 70 Aars Fødselsdag har bragt en udførlig Bibliografi over hans Produktion (10. R. IV, 5-74). To Værker bør dog nævnes som Højdepunkterne i hans Forfatterskab „Slægten Ahlefeldts Historie“ (1-6, 1897-1912) og „Efterladte Papirer fra den Reventlowske Familie-kreds“ (1-10, 1895-1932), begge i deres stofmættede Fylde af uvurderlig Betydning til Forstaaelse af Stormandsætters Liv og Virke. Hertil kan som hans kæreste Arbejde fra de sidste Aar føjes den dybtgaaende Biografi af Hans Egede (1944), den store Apostelskikkelse fra hans Længslers Land. Kan der end paavises ikke uvæsentlige Skrøbeligheder ved disse og andre af Bobés Skrifter, navnlig en vis Mangel paa systematisk Tilrettelæggelse, er deres Betydning dog hævet over enhver Tvivl. De har beriget den historiske Forskning med et enestaaende værdifuldt Materiale, de har paa mange Maader kastet nyt Lys over store og vigtige Omraader af vor Kulturhistorie.

Intetsteds bør Louis Bobés Navn holdes mere i Ære end i „Samfundet for dansk Genealogi og Personalhistorie“, af hvis Bestyrelse han var Medlem fra 1904 til 1948, og hvis Formand han var fra 1917 til 1948. I „Personalhistorisk Tidsskrift“ havde den unge Student 1888 faaet optaget sin første Artikel, og i over 60 Aar tjente han vort Tidsskrift med sin Pen. Han ofrede det af sin bedste Kraft, var altid til Rede med Bidrag, store og smaa, fra sit rige Forraad, og til enhver Tid spejdede han efter unge Talenter, der kunde drages ind i Samfundets Arbejde.

Næsten lige til det sidste bevarede Louis Bobé sin Aands vidunderlige Smidighed og Modtagelighed for Livets brogede, vekslende Spil, og den rappe Pen holdt Maal med det skarpe Øje og den tro Hukommelse. Naar vor gamle Formand nu har fundet Hvile efter den lange og utrætteligt brugte Arbejdsdag, er der først og fremmest i

vort „Samfund“ Grund til med Taknemmelighed at mindes hans sjældne, hans forbilledlige, Troskab mod den personalhistoriske Forskning og dens Organisation i vort Land. Andre skal føre Arbejdet videre, maaske ad andre Veje og paa andre Omraader, næppe nogen med hans Ildhu.

BJØRN KORNERUP.